

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Hea abikaasa-
materjal*

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Good Husband Material
2002

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2002 by Susan Macias Redmond
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04395521
ISBN 978-9949-82-747-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

KARI* Asbury oli kahtlustanud, et tal võib teises osariigis kirjutatud tšeki rahaks vahetamisega raskusi tulla, kuid ta polnud arvanud, et selle nimel eluga peab riskima.

Asi ei olnud kõigest selles, et tšekk pärines suure ja paha New Yorgi linna pangast; ka tema juhiluba oli välja antud tolles idaranniku osariigis. Ida Mae Montel tahaks kahtlemata teada, miks Texases Possum Landingis sündinud ja kasvatatud tüdruk üldse vabatahtlikult sellisesse kohta jooksis... seal on ju *jänkid!* Kui tõesti pidi midagi sellist tegema, siis miks ometi Texase juhiload ka veel ära vahetada? Kes ei tahaks olla nimelt sellest osariigist?

Polnud kahtlustki, et panga juhataja Sue Ellen Boudine laseks pilgul üle tšeki libiseda ja hoiaks seda, nagu oleks tšeki

---

* Siin naisenimi. (Tõlkija märkus.)

teise serva mürgimadu hambad löönud. Nad teeksid mõned telefonikõned (tõenäoliselt sõpradele, et teada anda, et Kari tagasi on ja sealjuures veel New Yorgi juhilubadega), kokutaksid korralikult ja ohkaksid sügavalt. Seejärel annaksid nad Karile raha. Oh, kuid esmalt üritaksid nad teda veenda just siin, Possum Landingi parimas pangas kontot avama.

Kari kõhkles klaasuste ees, kaaludes, kas ta seda raha ikka tõesti nii väga vajab. Võib-olla oleks parem tasuda teenustasu ja raha hoopis automaadist välja võtta. Kuid siis mõistis ta, et mida varem kõik teada saavad, et ta *ajutiselt* linnas tagasi on, seda kiiremini saavad kõik küsimused küsitud ja vastatud. Siis võib ta jälle rahu saada. Võib-olla.

Pealegi oli põnev teada saada, kas Ida Mae ikka veel juukseid pealael kuhjas kannab. Kui palju juukselakki ta selle soengu jaoks vajab? Kari teadis kindlalt, et Ida Mae lasi juukseid sättida ainult korra nädalas. Kuid ikkagi nägi see kõigil päevadel täpselt ühesugune välja.

Naeratades, kuna ta Ida Mae soengule mõtles, avas Kari raske ukse ja astus pangakontorisse. Ta peatus kohe läve juures ning jäi ootama tervituskriiseid ja paratamatut embamist.

Midagi ei juhtunud.

Kari kortsutas kulmu. Ta vaatas kontoris ringi – see oli asutatud aastal 1892 –, pööras tähelepanu pikkadele kitsastele akendele, täispuidust lettidele ja stiilsele viimistluslaudisele. Ida Mae oli tavapärasel kohas – peatellerile kohaselt esimesel kohal vasakul. Kuid daam ei vestelnud. Ta isegi ei naeratanud. Tema väikesed silmad olid pärani ja neist paistis paanika. Tema käed tegid kummalise žesti.

Enne kui Kari välja suutis mõelda, mida see tähendab, suruti midagi kõva ja külma tema põse vastu.

„Vahi aga vahi, meil on uus klient, poisid. Vähemalt on ta noor ja ilus. Ema tavatses niisuguseid värskendavaks veesõõmuks kutsuda. Seda kõlbab vaadata küll.“

Kari süda peatus. Õues võis ju pea 33 kraadi varjus olla, aga pangahoone sisetemperatuur tundus nullilähedane olevat.

Aeglaselt, väga aeglaselt, pööras ta end relva hoidva mehe poole. Mees oli lühike, jässakas ja kandis suusamaski. Mis siin ometi toimus?

„Meil on pangarööv käsil,“ ütles mees, justkui oskaks ta mõtteid lugeda.

Mehe läbinägelikkus jahmatas Karit, kuid siis ta mõistis, et selle järeldamiseks polnud palju leidlikkust vaja.

Ta vaatas kiirelt ringi. Koos temale relva suunanud mehega oli pangaröövleid kokku neli. Kaks hoidsid kõiki kliente ja mitmeid töötajaid pangaruumi tagumises otsas koos ja kolmas oli leti taga Ida Mae ulatatud raha kotti toppimas.

„Pane aga rahulikult käekott põrandale,“ ütles mees tema ees. „Siis kõnni sinna teiste daamide juurde. Kui nii käitud, ei pea keegi haiget saama.“

Kari tõmbas peopesad kergelt rusikasse. Tema rindkere tõmbus justkui kokku ja tal oli rääkimisega raskusi. „Ma... Mul ei ole käekotti.“

See oli tõsi. Ta oli panka tulemiseks vaid tšeki ja juhiloa kaasa võtnud. Mõlemad olid tema šortsides tagataskus.

Röövel vaatas teda mõned sekundid ja noogutas siis. „Pais- tab sedamoodi tõesti. Kao teiste juurde.“

See ei saanud ometi tegelikult toimumas olla, mõtles Kari, kui astus teiste klientide poole, kes leti kaugema otsa juures tihedalt üksteise ligi hoidsid.

Ta oli poolel teel nende juurde, kui avanes pangaruumi tagauks.

„Neetud küll,“ venitas madal hääl. „Ühel meist on kehv ajastus, poisid. Kas te arvate, et see olete teie, või olen see hoopis mina?“

Mitmed naised kiljusid. Maskis mees haaras ühe vanema naisterahva ja surus relva tema pea vastu. „Hoi a eemale,“ hüüdis ta. „Hoi a eemale või see naine sureb.“

Karil polnud aega reageerida. Mees, kes ennist teda relvaga ähvardanud oli, haaras ta käest ja tõmbas ta enda poole tagasi. Ta tundis jälle püstoli survet põsel. Mees surus ühe soonilise käe Kari kaela ümber, et naist kindlalt paigal hoida.

„Paistab, et meil on probleem tekkinud,“ ütles Karit hoidev mees. „Kulla šerif, ole kena ja tagane parem lihtsalt rahulikult jälle uksest välja. Siis ei saa keegi viga.“

Kõnetatud šerif ohkas nagu kaua kannatanud mees. „Ma tõesti soovin, et saaksin nii teha, aga kahjuks ei ole võimalik. Tead, miks?“

Karil oli tunne, nagu oleks ta mingis teises, alternatiivses universumis. See ei saanud ometi tegelikult toimumas olla. Ühel hetkel oli ta olnud liiga hirmul, et hingata, ja järgmisel astus Gage Reynolds jälle tema ellu. Keset pangaröövi.

Kaheksa aasta eest oli Gage noor politseinik olnud: pikk ja nägus oma khakivormis. Ta oli endiselt piisavalt nägus, et inglit patustama sundida. Nüüd oli ta ka šerif, kui uskuda säravat

märki tema rinnataskul. Kuid seadusemehe kohta näis ta hetkel käsil olevast röövist liiga vähe huvitatud olevat.

Gage eemaldas tolmukarva kauboikaabu ja löi käe plakuga vastu reit. Tema tumedad juuksed läikisid, nagu ka huvi tema silmades.

„Ära sunni mind teda tapma,“ ütles relvastatud mees madala ja sunnitud tooniga.

„Kas sa tead, kelle sa kinni oled nabinud?“ küsis Gage nagu muuseas, justkui ei mõistaks, mis pangas parajasti toimumas oli. „See on Kari Asbury.“

„Tõmba tagasi, šerif.“

Röövel surus relva sügavamale. Kari nägu tõmbus grimassi. Gage ei paistnud seda tähele panevat.

„Ta murdis mu südame.“

Kari tundis kriminaali higi lõhna. Ta oli valmis kihla vedama, et mees polnud arvestanud pantvangide võtmisega, nüüd oli ta kaelani sees ja see ei teinud hingamist kuigi kergeks. Mida Gage küll selle osas teha saaks?

„Täiesti tõsi,“ jätkas Gage, aetas siis kaabu lauale ja sirutas end. „Kaheksa aasta eest jättis see kaunis daam siin mu altari ette seisma.“

Pösole surutud relvast hoolimata puristas Kari pahaselt: „Ma *ei* jätnud sind altari ette seisma. Me polnud isegi kihlatud.“

„Võib ju olla, aga sa teadsid, et ma kavatsen sind kosida, ja sa tõmbasid uttu. See on sisuliselt sama asi. Kas sina ei leia?“

Küsimus oli suunatud röövlile, kes näis enne vastamist tõesti järele mõtlevat.

„Kui sa tegelikult teda endale naiseks palunud ei olnud, siis ta ei jätnud sind altari ette maha.“

„No hästi. Aga keskkoolilõpu tantsuõhtule jättis ta minuga tulemata.“

Kari ei suutnud seda uskuda. Kui vanaema matused seitsme aasta eest välja arvata, polnud ta Gage'i keskkoolilõpu tantsuõhtust saadik näinudki. Ta teadis, et Possum Landing on piisavalt väike, et nad lõpuks ikka teineteisega kokku pörkaksid, kuid päris niisugusena polnud ta seda hetke ette kujutanud.

„Asi oli keeruline,“ ütles Kari, suutmata uskuda, et peab end kaitsma karja pangaröövlite ees.

„Kas sa eitad, et sa lahkusid linnast mind hoiatamata? Sa jätsid mulle vaid ühe armetu sedeli, Kari. Sa mängisid mu südamega, nagu oleks see jalgpall.“

Pangaröövel jõllitas Karit. „See küll kena ei olnud.“

Kari jõllitas vastu. „Ma olin kaheksateistaastane. Okei? Ma vabandasin selles kirjas.“

„Ma pole sellest kunagi üle saanud,“ ütles Gage, igast poolist imbumas emotsioone ja valu. Ta võttis taskust närimiskummipaki. „Teie kõigi ees seisab murtud mees.“

Kari tundis soovi silmi pööritada. Ta ei teadnud, mis mängu Gage mängib, kuid ta soovis väga, et ta mängiks seda kellegi teisega.

Tema hämmeldus muutus jahmatuseks, kui Gage võttis närimiskummi lehe ja pakkus siis pakki pangaröövlile. Paistis, nagu oleksid nad plaanimas, kuhu baari koos õlut jooma minna.

Gage vaatas, kuidas viha Kari silmades sähvatas. Kui naine oleks suutnud tuld sülitada, oleks Gage'ist vaid põlenud ske-

lett järele jäänud. Teistsuguste asjaolude korral oleks see Gage'i muretsema pannud, kuid hetkel mitte.

Röövel raputas pakutud närimiskummi suunas pead, kuid see ei olnudki oluline. Žest oli tehtud ja hästi vastu võetud. Šerif oli suutnud mehega kontakti saada.

„Ta läks New Yorki,“ jätkas Gage ja toppis närimiskummi-paki tagasi rinnataskusse. „Tahtis modelliks saada.“

Röövel uuris Karit ja kehitas siis õlgu. „Ta on piisavalt ilus küll. Aga kui ta tagasi tuli, siis ei löönud järelikult läbi.“

Gage ohkas jälle sügavalt. „Vist mitte. Kogu see valu ja piin läks tühja.“

Kari jäigastus neid sõnu kuuldes, kuid ei üritanud röövlist eemalduda. Gage soovis, et ta veel mõned sekundid kauem koostööd teeks. Kõik tema instinktid karjusid, et ta Kari röövli käest vabastaks, kuid ta sundis end rahulikuks ja keskendus. Ta pidi kaitsma kõiki inimesi, mitte ainult Karit. Pangahoone vanade seinte vahel oli hetkel viisteist süütut kodanikku: kliendid ja pangatöötajad. Lisaks neile neli meest relvadega. Gage'ile ei meeldinud, kui kehv seis oli.

Silmanurgast kontrollis ta maja ümbritseva erirühma tööd. Veel paar minutit ja nad on end taktikaliselt parimatele koh-tadele sättinud.

„Kas tahad, et ma ta maha lasen?“ küsis relva hoidev mees.

Kari ahmis õhku. Tema suured sinised silmad läksid pärani ja nägu tõmbus kaameks.

Gage näris hetke kummi ja kehitas siis õlgu. „Tead, see on sinust tõesti maru kena, aga ma pean temaga ikka ise hakkama saama. Siis, kui ma selleks valmis olen.“